

Arrest

nr. 153 959 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Durrës en bent u Albanees staatsburger. In 2009 arrangeerde uw vader voor u een huwelijk met M. A. (...). Ondanks jullie (traditionele) huwelijk verbleef uw toenmalige echtgenoot vooral in Griekenland. U bleef bij uw ouders wonen en af en toe ging u naar uw schoonfamilie. Omdat u niet tevreden was met de gang van zaken, stelde hij u in 2010 voor om officieel te trouwen zodat u ook naar Griekenland kon komen. Na het officiële huwelijk veranderde er echter weinig tot niets. U bleef in Albanië wonen, u moest voor alles aan hem of aan uw schoonmoeder toestemming vragen en mocht nauwelijks buiten komen. U moest ook voor uw schoonfamilie zorgen. Uiteindelijk kon u de situatie niet langer aan en besloot u te scheiden. In november 2010 scheidde u officieel. Sindsdien werd u op straat vaak door uw ex M. (...), zijn moeder en hun entourage

uitgescholden en beledigd, omdat ze niet konden aanvaarden dat u het initiatief voor een scheiding had genomen. U trok hun pestgedrag op straat zo hard aan dat, toen u in de loop van 2012 of 2013 in een sleutelfabriek werk gevonden had, u zich zelfs genoodzaakt zag om uw ontslag in te dienen zodat u uw voormalige schoonfamilie en haar entourage kon vermijden. In 2013 leerde u A. L. (...) uit Tirana kennen. U raakte zwanger van hem. Toen uw zwangerschap duidelijk zichtbaar werd, werd u door uw vader en uw broers verstoten. Ze zijn bijzonder traditioneel en konden het niet verkroppen dat u zwanger was zonder getrouwd te zijn. U trok bij uw zus in, die u, net als uw moeder, niet verstoten had. Toen u voor een echografie naar het ziekenhuis ging, ontmoette u toevallig uw voormalige schoonmoeder. Zo kwam ze te weten dat u zwanger was. Opnieuw beledigde en beschimpte ze u. Ze zei onder meer dat u geen plezier aan uw kind zou beleven en dat uw kind nooit met rust gelaten zou worden. U kreeg hierdoor schrik. Om uw (ongeboren) kind te beschermen, besloot u dan ook Albanië te verlaten. Een eventuele hervestiging in Tirana (of elders in Albanië) overwoog u niet. Zonder uw partner A. (...) te verwittigen, verliet u Albanië en vroeg u op 24 maart 2015 in België asiel aan. Na uw aankomst in België contacteerde u A. (...) en legde u hem uit dat u in het belang van uw (ongeboren) kind naar België was gekomen. De ware reden van uw vertrek, met name uw problemen met uw voormalige schoonfamilie, vertelde u hem niet. Doordat u plots uit Albanië vertrokken was, werd hij echter meer en meer afstandelijk. U veronderstelde dan ook dat uw relatie op de klippen was gelopen. U wist bijgevolg niet of uw (ex-)partner de verantwoordelijkheid voor zijn kind zou opnemen en zijn vaderschap zou erkennen. Bij terugkeer naar Albanië vreesde u enkel uw voormalige schoonfamilie die problemen voor uw (ongeboren) kind zou kunnen veroorzaken. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw paspoort en een kopie van uw scheidingsakte neer. Na uw gehoor bezorgde uw advocate, Mr. H. B. (...), nog een nota waarin ze aangaf dat u bloedwraak vreesde en dat u de vluchtelingenstatus diende te worden toegekend onder meer omdat het Commissariaat-generaal reeds de vluchtelingenstatus aan de familie van een zekere D. (...) zou toegekend hebben.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat het door u aangehaalde pestgedrag van uw voormalige schoonfamilie en haar entourage – ze beledigden en beschimpten u op straat – onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen met uw voormalige schoonfamilie beperkten zich immers sinds 2010 tot en met uw vertrek uit Albanië louter tot mondelinge verwijten. Eén keer raakte uw schoonmoeder u aan uw schouder aan. Hierna verontschuldigde ze zich onmiddellijk en gaf ze aan dat dit absoluut haar bedoeling niet was geweest (CGVS, p. 7). Uw voormalige schoonfamilie zei u weliswaar dat ook uw (ongeboren) kind geen rust zou kennen waardoor u schrik kreeg en Albanië besloot te verlaten (CGVS, p. 7). U had echter geen enkele objectieve en concrete aanwijzing dat de problemen met uw voormalige schoonfamilie in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zouden hebben (CGVS, p. 8). Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat, indien de (interpersoonlijke en gemeenrechtelijke) problemen met uw voormalige schoonfamilie bij terugkeer naar Albanië alsnog erger zouden worden, u in Albanië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou hebben. Immers, voordat aan een asielzoeker internationale bescherming kan worden verleend, dient aangetoond te worden dat deze geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers het pestgedrag van uw voormalige schoonfamilie in het verleden nooit aangeklaagd te hebben, omdat uw voormalige schoonfamilie u gezegd had dat u geen melding mocht maken. Indien u toch melding zou maken, zou u de gevolgen ervan moeten dragen. Bovendien had u geen vertrouwen in de politie. U veronderstelde weliswaar dat de politie uw klacht wel zou noteren, maar dat ze verder niet zoveel zou kunnen ondernemen (CGVS, p. 8). Uw argumenten om het ontbreken van beschermingsmogelijkheden in Albanië aan te tonen volstaan echter geenszins. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verder blijkt nog uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren,

er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende uw problemen met uw eigen familie – uw vader en uw broers hebben u verstoten omdat u ongetrouwd zwanger was – kan er voorts gewezen worden op het feit dat verstoting door familie op zich, hoe erg dit voor de verstotene ook moge zijn, evenmin voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat uw vader en uw broers enkel niet meer met u wilden spreken, maar dat u met hen geen andere problemen had. U voegde expliciet toe dat u door uw eigen familie niet werd bedreigd (CGVS, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt overigens duidelijk dat, indien u enkel door uw familie was verstoten en geen problemen had gekend met uw voormalige schoonfamilie, u Albanië niet had verlaten (CGVS, p. 9).

Bovendien kan in dit verband volledigheidshalve aangestipt worden dat uit niets blijkt dat u als alleenstaande vrouw en moeder – u wist immers niet zeker of de vader van uw ongeboren kind zijn verantwoordelijkheid zou opnemen en zijn vaderschap zou erkennen – zich niet elders, i.e. buiten de familiale woning in Durrës, bijvoorbeeld bij uw zus of in Tirana, zou kunnen vestigen. Na een analyse van alle elementen kan namelijk gesteld worden dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om zich elders te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zowel door uw zus, bij wie u na de verstoting door uw vader, een tijdje kon verblijven als door uw moeder, met wie u contact onderhoudt, werd gesteund (CGVS, p. 2-3). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat, ondanks dat u dit zelf niet wou omdat u uw zus niet tot last wou zijn, u bij uw zus zo lang kon blijven als u dat wou (CGVS, p. 2). Bovendien erkende u dat, ondanks dat u nooit gedacht heeft aan de mogelijkheid om zich bijvoorbeeld in Tirana te vestigen, dit eventueel een mogelijkheid was geweest (CGVS, p. 11). Er kan verder gesteld worden dat u geen enkele vrees voor vervolging vanwege uw familie zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Zoals hierboven reeds aangehaald, werd u enkel verstoten en kende u geen andere problemen met uw familie. Bijgevolg blijkt uit niets dat uw familie er problemen mee zou hebben dat u zich bij uw zus of in Tirana zou vestigen (CGVS, p. 3). U gaf weliswaar nog aan dat u zich niet bij uw zus kon vestigen uit vrees voor uw voormalige schoonfamilie en dat uw voormalige schoonfamilie u misschien ook in Tirana zou kunnen vinden (CGVS, p. 2; p. 10). Hierboven is echter reeds gebleken dat de problemen met uw voormalige schoonfamilie onvoldoende zwaarwichtig zijn en dat u bovendien niet aannemelijk gemaakt heeft dat, indien deze problemen alsnog ernstiger zouden worden, u geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië ter uwer beschikking zou hebben. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Aangezien u reeds een tijdje bij uw zus heeft gewoond, kan immers redelijkerwijs gesteld worden dat u in de mogelijkheid verkeert om u zich bij terugkeer naar Albanië bij haar te vestigen. U veronderstelde ook dat u (in Tirana) een appartementje kon huren en eventueel werk zou kunnen zoeken (CGVS, p. 9). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om bij uw zus of in Tirana een nieuw leven op te bouwen. U insinueerde weliswaar dat het als vrouw niet evident zou zijn om werk te vinden (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u er in het verleden reeds in geslaagd bent om in een firma in Albanië gedurende zes maanden te werken. Voorts verdiende u op zelfstandige basis geld dankzij uw kantwerk (CGVS, p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er in Albanië initiatieven worden genomen om (alleenstaande) vrouwen te helpen bij hun zoektocht naar werk en dat de tewerkstellingsgraad van Albanese vrouwen in vergelijking met die van de Albanese mannen bevredigend is. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief als alleenstaande vrouw elders, bijvoorbeeld bij uw zus of in Tirana, te vestigen. Uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze blijken uit uw paspoort, staan hier niet ter discussie. Ook aan het feit dat u gescheiden bent van M. A. (...) wordt niet getwijfeld. De nota van uw advocate doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Vooreerst kwalificeerde u uw vrees nergens als een vrees voor bloedwraak, waardoor de door uw advocate voorgeschoven blote bewering dat het hier om een bloedvete zou gaan elke grond mist. Overigens blijkt uit uw houding geenszins een vrees voor bloedwraak. U begaf zich de afgelopen jaren immers geregeld buitenshuis. Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat degenen die bloedwraak vrezden zich binnenshuis opsluiten. Voorts is het

geenszins duidelijk waarop uw advocate zich baseerde toen ze stelde dat het Commissariaat-generaal reeds aan de familie van een zekere D. (...) de vluchtelingenstatus had toegekend. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat een zekere D. (...) ook maar enigszins tot uw (naaste) kennissenkring zou behoren en dat deze persoon enigszins in de door u aangehaalde problemen betrokken zou zijn. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u hoogzwanger bent.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en verwijst desbetreffend naar de inhoud van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partij geeft aan dat zij ervoor vreest vermoord te worden door haar echtgenoot en zijn familie omdat zij overspel heeft gepleegd en stelt dat zij als potentieel slachtoffer van bloedwraak een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep. Verder stelt verzoekende partij nog dat het “*best mogelijk (is) dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete*”. Daarnaast oppert verzoekende partij dat zij niet langer terecht kan bij haar moeder of haar zus gezien het risico bestaat dat ook zij problemen krijgen indien zij onderdak verlenen aan haar. Voorts is het in Albanië als alleenstaande moeder met kind geenszins vanzelfsprekend om werk te vinden.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4

januari 2006, nr. 153.278), aangezien zij, om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, concrete argumenten dient aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder bemerkt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog blijft steken in het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. De motivering in de bestreden beslissing dat (i) het door verzoekende partij aangehaalde mondelinge pestgedrag van haar voormalige schoonfamilie en haar entourage onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dat (ii) verzoekende partij voorts niet aannemelijk heeft gemaakt dat, indien de (interpersoonlijke en gemeenrechtelijke) problemen met haar voormalige schoonfamilie bij terugkeer naar Albanië alsnog erger zouden worden, zij in Albanië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou hebben, dat (iii) de verstoting door haar eigen familie evenmin voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade, dat (iv) bovendien uit niets blijkt dat zij als vrouw en moeder zich niet elders zou kunnen vestigen en dat (v) de nota van de advocate van verzoekende partij waarin ze aangaf dat verzoekende partij bloedwraak vreesde evenmin afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen daar verzoekende partij haar vrees nergens als een vrees voor bloedwraak kwalificeerde, waardoor de door haar advocate voorgeschoven blote bewering dat het hier om een bloedvete zou gaan elke grond mist, en daar overigens uit de houding van verzoekende partij geenszins een vrees voor bloedwraak blijkt, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 7 en 8) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 april 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT